DE PLEEGKINDEREN van den ORGELMAN

door

Suze Andriessen.

Ort
And.p

AMSTERDAM - Tj. VAN HOLKEMA.

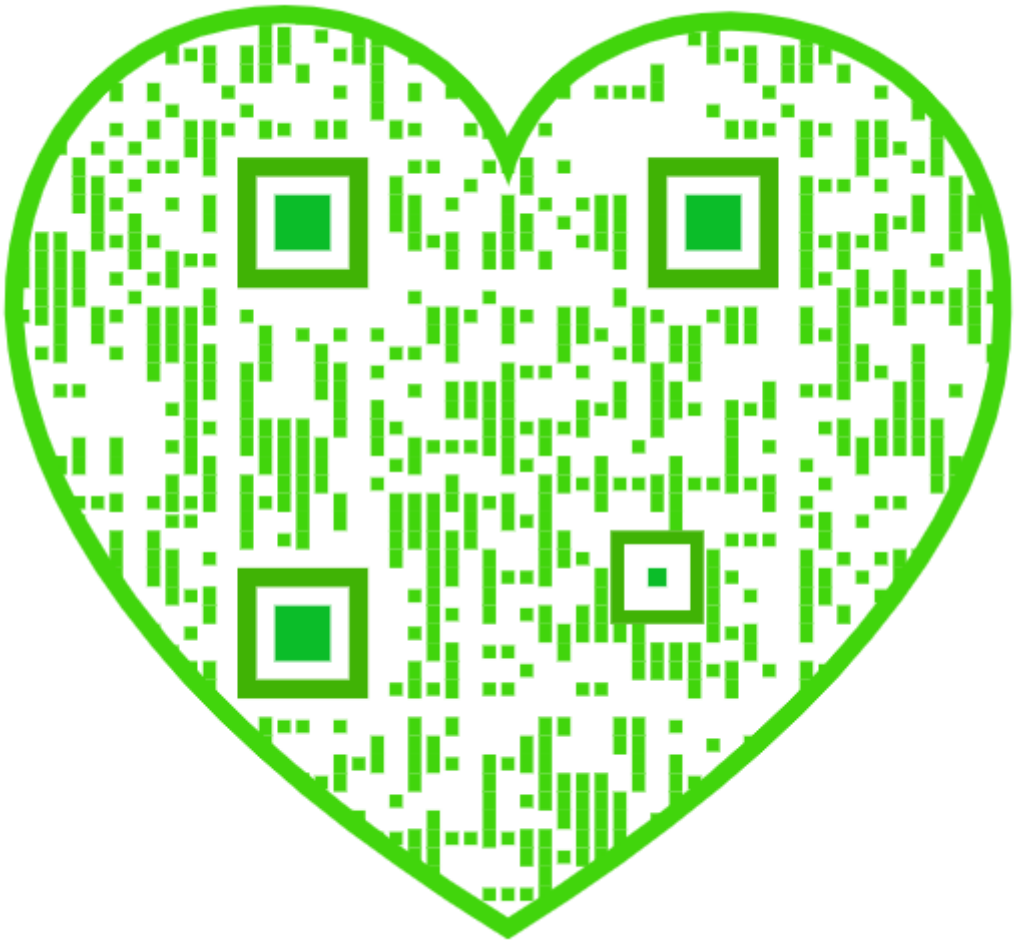

OK
Andr. p

De pleegkinderen van den orgelman.

DE PLEEGKINDEREN VAN DEN ORGELMAN.

Een Verhaal

VOOR

MEISJES,

DOOR

SUZE ANDRIESSEN.

]1187

AMSTERDAM,
SCHELTEMA & HOLKEMA.

Stoomdrukkerij van Roelofsen & Hübner, Amsterdam.

DE PLEEGKINDEREN VAN DEN ORGELMAN.

I.

Wie Leeuwtje en Elsje waren.

Op een der druk bezochte grachten der stad Amsterdam, bevond zich op zekeren dag een groot aantal menschen die in een wijden kring om een orgelman stonden en aandachtig keken naar een paar kinderen, die, bont gekleed, met kleurrijke linten getooid, op stelten samen dansten en allerlei kunsten vertoonden. Toen de voorstelling afgeloopen was en de orgelman ophield met draaien, namen het meisje en de jongen ieder een blaadje en deden de ronde bij de menigte. Velen gaven een paar centen, maar verscheidenen liepen ook weg toen de beurt aan hen kwam, en met treurige blikken keek, vooral het meisje, hen na.

„Wij hebben nog niet genoeg," fluisterde zij haar kameraad in 't oor. „'t Zijn maar vijftien centen."

„En ik heb er maar tien, Elsje," antwoordde deze, naar zijn blaadje ziende. „Als dat zoo voortgaat, zal er vanavond wat opzitten!

Onwillekeurig rilde het meisje en trok haar schouders te zamen; zij wierp een schuwen blik op den orgelman en zeide:

„Zeg, Leeuwtje, kun jij niet maken dat wij genoeg hebben?"

„Ik zal eens zien," antwoordde de dertienjarige jongen die er slim uitzag, terwijl hij rondom zich keek. „Wij moeten Langen Daan zeggen, dat hij nog eens moet draaien en dan springen wij tusschen de menschen."

„Waarom tusschen de menschen?" vroeg het elfjarige meisje. „Ik ben bang dat ik dan zal vallen."

„Geen nood," antwoordde Leeuwtje, en ging naar den orgelman om hem te vragen nog wat te draaien.

Deze voldeed aan dit verzoek, en juist sprongen de kinderen onder de menigte, toen er onverwacht een rijtuig den hoek van een dwarsstraat uitkwam en tusschen het publiek doorreed. Een oogenblik heerschte er verwarring en drongen allen zich op elkander om niet overreden te worden, en een ruim veertienjarige jongeheer viel bijna tegen Leeuwtje aan. Deze hield hem een oogenblik vast en sprong toen weg om met Elsje opnieuw te gaan dansen.

„Kom, Els, 't is hier te gevaarlijk," fluisterde hij haar een oogenblik later in. „Straks worden wij nog overreden!" en daar Lange Daan, die dit ook scheen te denken, met zijn orgel wegreed, volgden zij hem haastig.

„Hoe is 't nu met het geld?" vroeg Elsje aanstonds.

„Maak je maar niet zoo bang," antwoordde Leeuwtje lachend, „wij zullen er wel komen!"

„Gelukkig," zuchtte Elsje en haalde verruimd adem. „O ik was al zoo bang om weer slang te krijgen, mijn eene schouder is nog heelemaal blauw."

„Arm kind," zeide Leeuwtje medelijdend, „wacht maar, als wij groot zijn neem ik ook een orgel en dan nemen wij ook kinderen om er bij te dansen."

„Och, dat moeten wij niet doen," hernam Elsje, „laten wij er dan liever een paar aapjes bij nemen!"

Op dit oogenblik riep de orgelman hen, en moesten zij voor een groot huis hun kunsten weer vertoonen. Dit duurde zoo den geheelen dag door, en eerst toen het donker begon te worden mochten zij moe en hongerig naar huis gaan. Dat huis was ook allesbehalve mooi en prettig! Zij woonden in een kromme straat, die zoo nauw was dat Lange Daan op zijn best naast het orgel kon loopen. 't Zonnetje, het lieve, vriendelijke zonnetje zagen zij er nooit, of neen, Lange Daan en Zwarte Leen zagen het nooit, maar de kinderen wel, want ge moet weten dat die heel hoog boven in het huis op een stukje vliering moesten slapen en alle ochtenden, kusten de gouden zonnestralen de kinderen wakker.

Lange Daan en Zwarte Leen waren getrouwd en woonden te zamen op een donkere achterkamer, maar zij waren er bijna niet anders op dan 's avonds, want zooals wij weten, liep Daan den geheelen dag met een orgel bij den weg, en Zwarte Leen, — zij noemden haar zoo, om

dat zij zulk zwart haar en zulk een donker uitzicht had, — liep den geheelen dag bij den weg met „negotie“ zooals de menschen dat noemen, dat wil zeggen, zij verkocht in den zomer vruchten en 's winters wat er maar te verkoopen viel.

Nu, Lange Daan ging dan met de kinderen naar huis, en toen zij hun stuk brood en aardappelen met zout hadden opgegeten, gingen zij naar hun vliering.

„Zeg eens, Leeuwtje,“ zeide Elsje toen zij daar waren aangekomen, „hoe ben je vandaag toch aan het geld gekomen?“

„Kom Els, wees maar blij dat het er was,“ antwoordde Leeuwtje geheimzinnig lachend, „vraag maar nergens naar!“

„Ja, maar de menschen hebben je toch zeker niet meer gegeven dan mij,“ antwoordde Elsje nadenkend, „en ik had al bitter weinig.“

„Ik zal wel zorgen dat wij in de eerste dagen geen slaag krijgen,“ zeide Leeuwtje in zijn handen wrijvend.

„Maar hoe kun je daarvoor zorgen?“ vroeg Elsje groote oogen opzettend.

„Kun je zwijgen?“ vroeg Leeuwtje haar na een oogenblik te hebben nagedacht. „Ik bedoel nooit aan iemand vertellen wat ik je zeggen zal?“

„Jawel,“ antwoordde Elsje, „ik ken immers niemand aan wien ik iets zou kunnen vertellen. Want voor Lange Daan of Zwarte Leen ben ik veel te bang.“

„Luister dan,“ herman Leeuwtje, „dan zal ik je iets vertellen, en zeg dan eens of ik niet slim ben geweest.“

„Vertel dan toch,“ riep Elsje nieuwsgierig uit, zij schikte dichter bij hem en hij begon.

„Je weet wel dat wij, toen wij op de Heerengracht waren, geen geld genoeg hadden; maar herinner je je wel dat er toen juist een rijtuig uit een straat kwam?“

„Ja wel, je hadt immers gezegd dat wij tusschen de menschen moesten dansen,“ antwoordde Elsje.

„Juist,“ hernam Leeuwtje, „begreep je wel wat ik toen doen wilde?“

„Neen,“ zeide Elsje ademloos van verwachting.

„Dan zal ik het je zeggen,“ zeide Leeuwtje, „ik wou zien of ik van iemand iets kon kapen!“

„Kon kapen!“ riep Elsje uit. „Maar dat heb je toch niet gedaan?

„Welzeker,“ antwoordde Leeuwtje lachend, „en niet voor den eersten keer ook. Ik heb een rijksdaalder gekaapt van dien jongeheer die tegen mij aanviel toen dat rijtuig aankwam!“

„Maar hoe kon je dat doen?“ vroeg Elsje verschrikt.

„O, dat kunstje heb ik lang geleden al van andere jongens geleerd,“ riep Leeuwtje vroolijk uit, „en nu zie je eens hoe goed het mij te pas komt!“

Eensklaps barstte Elsje in tranen uit. Leeuwtje keek haar verwonderd aan en wist niet wat er van te denken.

„O Leeuwtje, heb je dan gestolen?“ riep zij een oogenblik later uit.

„Welneen, maar wat gekaapt,“ antwoordde deze.

„Maar dat is hetzelfde!“ zeide zij snikkend. „Och, dat moet je heusch niet meer doen, dat is heel slecht!“

„Kom, gekheid," hernam Leeuwtje, „waarom is het slecht, zooveel jongens doen het?"

„Maar dat zijn dan allemaal leelijke, ondeugende jongens," zeide Elsje haar tranen droogend. „Je weet toch wel dat stelen zonde is!"

„Waar heb jij dat gehoord, wie heeft jou dat verteld?" vroeg Leeuwtje. „Kind, ze hebben je wat wijsgemaakt!"

„Neen, heusch niet," betuigde Elsje met vuur, „ik weet het zeker. Herinner jij je niet dat er wel eens een mooie, lieve dame hier geweest is?"

„Jawel, en dat Lange Daan zoo tegen haar gevloekt en aangegaan heeft, dat zij nooit weerom is gekomen," zeide Leeuwtje.

„Och en dat spijt mij zoo," hernam Elsje, „maar ik heb die dame wel meer gesproken, en nu en dan kom ik wel eens bij haar, vooral Zondags."

„En wat vertelt zij je dan?" vroeg Leeuwtje minachtend. „Zeker allerlei leugens, zooals Lange Daan zegt."

„Liegen is ook zonde," antwoordde Elsje peinzend.

„Kom maak dat aan de kippen wijs!" riep Leeuwtje lachend uit. „Ik heb door een flinken leugen mij menig pak slaag bespaard!"

„'t Is juist zooals die lieve dame zei," hernam Elsje, „eerst wordt iemand een leugenaar en dan een dief. Ik kon dat nooit gelooven, maar nu zal ik nooit weer jokken!"

„Zou je dat heusch denken?" vroeg Leeuwtje haar verwonderd aanziende.

„Welzeker," antwoordde Elsje bepaald," jokken is o,

zoo leelijk, en iemand die jokt, wordt eindelijk een dief en komt op 't laatst in de gevangenis!"

„Och, zoo erg zal 't wel niet loopen," meende Leeuwtje, „moordenaars komen in de gevangenis!"

„Maar dieven ook," zeide Elsje.

„En al die andere jongens, die ook dieven?" vroeg Leeuwtje.

„Ja, dat weet ik niet," antwoordde Elsje, „en wat zal dat jongeheertje het naar gevonden hebben, toen hij merkte dat jij dien rijksdaalder weggenomen hadt!" riep Elsje na eenige oogenblikken uit.

„Kom, die was rijk genoeg," zeide Leeuwtje, „die zal het misschien niet eens gemerkt hebben!"

„'t Is jammer dat je het hem niet terug kunt geven," vervolgde Elsje „maar je weet niet waar hij woont."

„Ik zal zoo gek niet zijn," riep Leeuwtje uit, „als ik dat deed, zouden zij mij zeker oppakken!"

„Maar als je het geld teruggaaft dan was je geen dief, en dan zouden zij je immers niet kunnen oppakken!"

„En dan de centen die ik al aan Langen Daan gegeven heb?" vroeg Leeuwtje. „Die kan ik toch niet terugvragen, hij zou ze toch niet geven!"

„Dat is zoo," bevestigde Elsje, „maar doe het toch nooit weer, Leeuwtje, wil je mij dat beloven?"

„Ik zal eens zien," antwoordde deze.

„Maar vertel mij toch eens waarom noemen ze je toch altijd Leeuwtje?" vroeg Elsje een oogenblik daarna.

„Och, ze noemen mij eigenlijk Leeuwerik," antwoordde Leeuwtje „en dat doen zij, omdat ik precies een leeuwerik na kan doen!"

„Wezenlijk?“ vroeg Elsje verwonderd, „dat heb ik nog nooit gehoord, dat moet je eens voor mij doen. Maar hoe heet je nog meer?“

„Dat weet ik niet,“ zeide Leeuwtje na eenig bedenken, „zoolang ik mij herinneren kan hebben ze mij Leeuwtje genoemd.“

„Hoe raar!“ riep Elsje uit.

„Maar weet jij dan precies hoe of je heet?“ vroeg Leeuwtje op zijn beurt.

„Wel, ik heet Elsje,“ antwoordde deze.

„Dus zeker Elisabeth,“ zeide Leeuwtje met een heel wijs gezicht. „Maar je hebt toch ook geen achternaam?“

„Een achternaam?“ riep Elsje uit. „Neen daar heb ik nooit over gedacht!“

„Lange Daan en zwarte Leen zijn je ouders toch niet?“ zeide Leeuwtje.

„Mijn ouders?“ vroeg Elsje verwonderd. „Kom, ik heb nooit een vader of moeder gehad!“

„Iedereen heeft een vader en moeder gehad,“ zeide Leeuwtje op beslisten toon.

„Maar ik niet,“ riep Elsje half schreiend uit, „anders zou ik ze toch wel kennen!“

„En ik ken de mijnen ook niet?“ zeide Leeuwtje.

„Misschien zijn we dan wel broer en zuster,“ veronderstelde Elsje.

„Misschien,“ hernam Leeuwtje schouderophalend, „maar ik zou het niet denken.“

„En waarom niet?“ vroeg Elsje.

„Omdat jij bruin en ik blond haar heb,“ antwoordde Leeuwtje.

„Dat is zoo,“ antwoordde Elsje nadenkend. „Maar laten wij maar denken dat wij broer en zuster zijn.“

„Mij goed,“ zeide Leeuwtje, en het besluit was genomen.

Den volgenden dag was het Zondag en had de orgelman Lange Daan rust, even als Elsje en Leeuwtje. Zij maakten zich deze gelegenheid ten nutte om eens buiten Amsterdam te gaan wandelen, zij waren nu niet in hun kleurrijke, opgetooide pakjes, maar hadden vuile, hier en daar gescheurde kleeren aan, want Zwarte Leen gaf zich nooit de moeite hun goed netjes te houden of te verstellen. Hun handen en gezicht waren evenwel tamelijk schoon; daar zorgde Elsje voor, die een aangeboren afkeer van vuilheid en onreinheid had. Zij haalde 's morgens altijd wat water en hield niet op Leeuwtje zoolang te plagen, tot hij zijn hoofd in den emmer stak en zijn handen afwiesch; daarna gebruikte Elsje haar vingertjes om zijn hoofdhaar wat in orde te brengen, en ging zich zelf dan reinigen. 't Spoet haar genoeg dat zij haar en Leeuwtjes gescheurde kleeren niet kon maken, maar daar kon zij niets aan verhelpen, want garen en naalden waren zaken die zij Zwarte Leen nooit had zien gebruiken. Niemand die hen nu zag, zou in hen de fraai gekleede kunstenmakerskinderen herkennen. Zij wandelden samen door totdat zij een goed eindje buiten de stad waren, en toen ging Leeuwtje onder een boom liggen.

„Ziezoo, laten wij hier nu blijven, Elsje,“ zeide hij zich uitrekkende.

„Waarom zouden wij niet wat verder opwandelen?“ vroeg Elsje teleurgesteld.

„Omdat wij in de week genoeg moeten loopen,“ antwoordde Leeuwtje.

„O, maar nu wandelen wij voor ons pleizier,“ beweerde Elsje.

„Dus dan word je niet moe?“ vroeg Leeuwtje spottend.

„Neen, want nu hoeven wij immers niet te dansen,“ hernam Elsje.

„Slimmerd,“ riep Leeuwtje uit. „Kom maar naast mij zitten, 't is hier zoo heerlijk, — precies alsof je op fluweel zit!“

„Heb je dan wel eens op fluweel gezeten?“ vroeg Elsje nieuwsgierig. „Ik niet!“

„Vraagal,“ zeide Leeuwtje, „dat niet, maar daarom begrijp ik toch wel dat het prettig moet zijn.“

„O zoo,“ hernam Elsje teleurgesteld, „mijn jakje dat ik aanheb, als ik dans, is immers van fluweel?“

„Jawel, maar dat is zoo afgesleten dat je het niet meer merken kunt,“ zeide Leeuwtje schouderophalend.

„Ik zal er eens op gaan zitten,“ antwoordde Elsje een oogenblik later, „dan heb ik toch op fluweel gezeten.“

„Ga je gang,“ hernam Leeuwtje en begon op leeuwerikkenmanier te fluiten. Elsje zat naast hem en plukte boterbloempjes, madeliefjes en blauwe klokjes af, waarvan zij een ruikertje wilde maken. Terwijl de kinderen zich zoo vermaakten kwam er een heer aanwandelen. Hij keek in de ronde en zocht blijkbaar iets.

Hij wandelde weer voort totdat hij vlak bij de kinderen was gekomen, en bleef weder stilstaan. Leeuwtje lag op zijn rug languit in het gras en floot onvermoeid door.

„Fluit jij zoo mooi?“ vroeg de heer hem.

„Dat zal wel zoo wezen,“ antwoordde Leeuwtje hem spottend aanziende.

„Heb je dat zoo vanzelf geleerd?“ hernam de heer.

„Welzeker,“ antwoordde Leeuwtje.

„Nu, dat vind ik aardig,“ zeide de heer, „en houd je veel van muziek?“

„Jawel,“ hernam Leeuwtje den heer verwonderd aanziende.

„Heb je veel muziek gehoord?“ vroeg deze weer.

„Alle dagen hooren wij het orgel van Langen Daan, niet waar, Elsje?“ antwoordde Leeuwtje.

„Ja, en dan moeten wij dansen ook,“ zeide Elsje met een zucht.

„Zoo, kinderen, hooren jullie bij een orgelman thuis?“ vroeg de heer belangstellend.

„Jawel, mijnheer,“ antwoordde Elsje, „bij Langen Daan en Zwarte Leen.“

„Zoo, zoo,“ zeide de heer glimlachend, „'t spijt mij dat ik het zeggen moet, maar Daan en Leen ken ik niet. Maar je moet mij je adres eens opgeven, eens zeggen waar je woont, wil je dat wel?“

Leeuwtje noemde de steeg waar zij woonden en was onderwijl opgestaan.

„Bevalt het jullie goed om zoo alle dagen met het orgel langs de straat te loopen en te dansen?“ vroeg de heer weder.

„Neen, ik vind het lang niet prettig," riep Elsje hoofdschuddend uit, „en 't naarste is dat wij slaag krijgen als wij geen centen genoeg hebben opgehaald."

„Arme kinderen," hernam de heer, „wat zal er van je terecht komen?" Na eenig nadenken voegde hij er bij: „Je moet eens op een avond bij mij aankomen, ik zal opschrijven waar ik woon, en...."

Leeuwtje en Elsje zagen elkander bij die woorden bedrukt aan, en eindelijk zeide Leeuwtje:

„Dat helpt niet veel, mijnheer, wij kunnen het toch niet lezen."

„Dus je bent niet eens op een armenschool geweest!" riep deze uit. „Nu, dan zal ik je wel een boodschap sturen als ik je eens hebben wil; en dan zul je zeker wel komen?"

Na de kinderen vriendelijk toegeknikt te hebben ging hij weg en liet hen in de grootste verbazing achter. Zij keken elkander een oogenblik verwonderd aan en eindelijk zeide Elsje:

„Dat was een aardige heer, Leeuwtje, vind je ook niet? Wat zou hij van ons willen?"

„Dat begrijp ik niet," antwoordde deze schouderophalend.

„Zou het misschien een prins of zoo iets zijn?" vroeg Elsje weer.

„Welneen," antwoordde Leeuwtje met zekerheid, „prinsen zijn altijd heel prachtig gekleed, vol goud en zilver."

„Zou je denken?" hernam Elsje. „Neen dan is het geen prins geweest, want hij was in het zwart."

„Laten wij nu maar weer naar de stad wandelen," zeide Leeuwtje na een poosje. „Ze zullen wel uit wezen en dan kunnen wij onderweg wat koopen en dat thuis opeten."

„Maar zou je dat dan koopen van dat geld, dat je.... weggenomen hebt?" vroeg Elsje aarzelend.

„Waar anders van?" antwoordde Leeuwtje ongeduldig. „Ik heb het geld nu eenmaal en kan het toch niet weggooien!"

„Och, Leeuwtje, je moest mij beloven nooit weer iets te stelen," zeide Elsje smeekend.

„Gekke meid, 't zal je toch wel even lekker smaken wat ik koop, of ik het geld gestolen heb of niet," antwoordde Leeuwtje.

Elsje wist niet recht wat zij antwoorden zou, en zweeg dus; en weldra hadden zij hun sombere, treurige woning bereikt.

II.

Waarom Leeuwtje en Elsje naar een onbewoond eiland willen gaan.

„Ja, Karel, er zit niets anders op, dan dat ik den rijksdaalder uit je spaarpot neem," zeide mijnheer Stroak bedaard tot zijn veertienjarig zoontje.

„Maar, pa, ik begrijp niet hoe ik hem verloren kan hebben!" antwoordde deze met een kleur van spijt. „Ik

heb hem in den zak van mijn buis gestoken en ben regelrecht naar den winkel gegaan....“

„Maar ben je onderweg nergens blijven staan kijken?“ vroeg mijnheer Stronk weder.

„Neen, pa, want ik had immers haast met de boodschap,“ antwoordde Karel. „Maar toch... ja, even heb ik bij een orgel gestaan, waar zoo'n paar mooi aangekleede kinderen bij dansten.“

„Dan is de rijksdaalder je zeker in het gedrang ontstolen,“ hernam mijnheer Stronk, „want je jokt immers niet?“ voegde hij er ernstig bij.

„Zeker niet, pa,“ riep Karel uit terwijl tranen van droefheid in zijn oogen kwamen. „Hé, pa, hoe kunt u zoo iets van mij denken!“

„Nu, nu, 't is goed, mijn jongen,“ zeide mijnheer Stronk hem over zijn krullebol strijkende. „Ik wist ook wel zeker dat je de waarheid spraakt, — maar de spaarpot moet er aan gelooven, dan zal je er wel voor zorgen in het vervolg oplettender te zijn!“

„Goed, pa,“ ontwoordde Karel. „Mag ik dan naar grootmama gaan en het haar vragen, want u weet wel dat zij mijn spaarpot bewaart.“

„Welzeker,“ zeide mijnheer Stronk, „vertel haar maar eens hoe alles gebeurd is.“

Nu zult ge zeker wel eens graag willen weten wie wij daar zoo sprekende hebben ingevoerd, en dat zal ik u eens gauw vertellen. Mijnheer Stronk woonde met zijn zoontje Karel ook in Amsterdam, maar ongelukkig was zijn vrouw al jaren lang dood. Daarom was de kleine

Karel heel dikwijls bij zijn grootmama, ja, hij ogeerde er wel weken achter elkander. Nu zult ge denken, bij zoo'n oude grootmama te zijn is ook niet erg prettig, — dan zoudt ge u vergissen, want 't was een allerliefste oude dame, die recht vroolijk was en het wat prettig vond als de kinderen speelden en leven maakten. Nu denkt ge vast weer: dat begrijp ik niet, Karel was er toch maar alleen; maar alweer mis! Er woonde bij grootmama een nichtje van Karel, een vroolijk meisje dat beide haar ouders al lang geleden verloren had en door grootmama in huis was genomen. Dat nichtje heette Rosa, en was een trouw speelkameraadje van onzen Karel. Ze konden wat een pret maken, die twee, als zij eens goed aan den gang waren! De meid, Jans, schudde menigmaal haar hoofd en begreep maar niet dat mevrouw er geen schotje voor schoot, want zei ze, „'t was om hardstikken doof te worden als zij in dien marmeren gang zoo draafden en zongen.“ Als het weer dan ook maar een beetje redelijk was, stuurde Jans de kinderen in den tuin, die achter het huis was, en die voor een stadstuin nog al tamelijk groot was. Dan speelden ze allerlei spelletjes tot roovertje toe, en 't speet hun maar dat er niet meer vriendjes en vriendinnetjes bij waren, want een roovertbende die één man sterk is, begrepen zij dat niet veel uit kon voeren.

Op den Zondag, dien wij in ons vorig hoofdstuk beschreven hebben, wachtte Rosa al met ongeduld op Karel, want het weer was zoo mooi, dat zij dol vroolijk was en van zins was allerlei spelletjes te doen. Eindelijk, daar zag ze hem aankomen — jawel hij was 't — maar

wat liep hij raar. Zij drukte haar gezichtje vlak tegen de ruiten om goed te kunnen zien, en toen hij dicht genoeg naderbij was gekomen tikte zij hard tegen het glas. Karel keek op en groette haar, maar 't was niet op zijn gewone, vroolijke manier, dacht Rosa, en anders kwam hij aandansen of springen, en nu liep hij zoo bedaard Wat zou hem schelen?

Haastig stond zij op, liep grootmama voorbij en was juist in de gang toen Jans de deur opendeed en hem binnenliet.

„Kom, Karel, je hoeft geen voeten te vegen," riep Rosa vroolijk uit, „'t is zoo droog als kurk op straat."

„Is grootmama binnen?" was al wat hij antwoordde, en ging regelrecht op de kamerdeur af.

„Lieve hemeltje, wat zou dien levenmaker schelen," dacht Jans hardop. „Hij kijkt alsof hij zijn Zondagsoortje versmoept heeft!" maar daar niemand haar antwoord gaf, ging zij maar weer naar haar keuken terug.

Rosa was intusschen Karel binnen de kamer gevolgd, maar haar vriendelijk gezichtje stond zoo benauwd en verwonderd dat grootmama het merkte, en voor zij Karel aankeek uitriep:

„Roosje, kindlief, wat scheelt er aan?"

„Niets grootmama," antwoordde Rosa, „maar wat is Karel vreemd?"

Nu keerde grootmama zich naar Karel, en kwam deze dichterbij.

„Grootmama, wil u mij een rijksdaalder uit mijn spaarpot geven?" zeide Karel, haar aanziende.

„Een rijksdaalder uit je spaarpot," herhaalde grootmama verbaasd. „Maar, jongelief, wat wil je daarmee beginnen?"

„Och, ik heb gisteren een rijksdaalder verloren, die papa mij mee had gegeven om een boodschap te doen," vertelde Karel, „ik denk dat ze hem mij ontstolen hebben, en nu zei papa dat ik hem uit mijn eigen spaarpot moest weeromgeven, omdat ik dan in 't vervolg attenter zou zijn!"

„Och, grootmama, laat mij hem geven!" riep Rosa naar Karel toegaande uit. „Die rijksdaalder dien u mij gegeven hebt met mijn verjaardag."

„Dank je, Roosje, maar ik moet het zelf betalen," antwoordde Karel haar vriendelijk aanziende.

„Mag ik er dan de helft niet bij doen?" vroeg Rosa weer. „Wat kunnen mij rijksdaalders schelen!"

„Mij ook zooveel niet," stemde Karel toe, „maar je weet wel, wat ik voor dat geld wilde koopen."

„Kom dat zal dan later wel komen," troostte Rosa.

„Nu, Karel, ik zal den rijksdaalder krijgen," zeide zijn grootmama, „en dan kun je hem meenemen als je naar huis gaat. Nu wil je zeker graag wat met Roosje in den tuin spelen."

„Heel graag, grootmama," antwoordde Karel opgeruimder, en verliet met zijn nichtje de kamer.

„Wat zullen wij spelen, Karel?" vroeg Rosa, toen zij buiten waren.

„Wat wil jij het liefste?" vroeg Karel.

„Neen, dat moog jij nu zeggen," antwoordde Rosa

grootmoedig. „Je hebt nu verdriet gehad en moogt dus kiezen!“

„Wat dunkt je van roovertje?“ hernam Karel.

„Maar je zei verleden zelf dat dat niet aardig was omdat wij maar met ons beiden waren,“ riep Rosa uit.

„Dat is zoo,“ bevestigde Karel, „maar ik heb er wat op bedacht. Je weet immers wel dat er achter in de kast zooveel stelten zijn?“

„Jawel, Karel, maar wat zou dat?“ vroeg Rosa verwonderd.

„Wel, Roosje, die stelten moeten ook voor roovers dienen,“ riep Karel uit.

„Maar ze kunnen niet loopen,“ wierp Roosje er tegen in.

„Dat hindert niet,“ antwoordde Karel, „want dan moeten ze gewond zijn en dan nemen wij ze gevangen.“

„En als 't ons verveelt, kunnen wij zelf op de stelten gaan loopen,“ riep Rosa uit, die houten roovers wel wat saai vond.

„Wel ja, net zooals die kinderen deden, die bij dat orgel dansten,“ zeide Karel.

„Heb je die kinderen ook gezien?“ vroeg Rosa. „Ze hebben gisteren hier vlak voor de deur gedanst, en ze waren zoo keurig mooi gekleed!“

„Jawel, maar laten wij nu gaan spelen,“ riep Karel uit. „We zullen aftellen wie de roover is en wie hem moet vangen.“

De kinderen waren weldra druk aan den gang en vol vuur aan 't spelen. Juist snelde Roosje, die de roovers moest vangen, op een der stelten toe, die zij groep en

dapper in de rondte zwaaide, toen er eensklaps in haar nabijheid werd geroepen:

„Pas op mijn hoofd,“ en met een vluggen sprong een heer te voorschijn kwam.

„'t Zijn wel veertig roovers,“ riep Roosje vol vuur uit, „ik ben druk bezig ze te krijgen!“

„Lieve hemel, wat ben ik dan in mijn ongeluk geloopen!“ riep de heer lachend uit, terwijl hij deed alsof hij heel ontsteld was en weg wilde snellen.

„Help u Roosje maar ze te vangen,“ riep nu eensklaps Karel uit terwijl hij met zijn hoofd achter een dikken kastanjeboom kwam omkijken.

„O, daar is de aanvoerder!“ zeide Rosa. „Dien moeten wij hebben, anders verzamelt hij een nieuwe bende om zich.“

„Maar kindlief, hoe durf jij het alleen tegen veertig roovers opnemen,“ zeide de heer met een ernstig gezicht, „Wil je wel gelooven dat ik al bang word,“ en hij rilde.

„Maar ik ben niet alleen,“ riep Roosje uit, „ik ben het hoofd van dertig soldaten, en „voegde zij er fluisterend bij, „de roovers zijn maar stelten, alleen Karel is de levende hoofdman.“

„Nu, 't doet mij pleizier dat ik het hoor,“ riep de heer, als verruimd ademhalende uit. „Foei, ik wist al niet in wat voor roovershol ik te land was gekomen.“

Op dit oogenblik kwam Jans naar buiten, en droeg in iedere hand een bord met kersen.

„Pas op!“ riep Rosa uit. „Straks komen de roovers er nog bij en eten al de kersen op!“

Karel snelde toen hij deze woorden hoorde op Jans af, en greep haar de twee bordjes uit de handen.

„Ziezoo," riep hij uit, „nu heb ik het losgeld, en nu krijg je de kersen niet eer, of je moet beloven, de bende met rust te laten of zelf ook een roover te worden."

„Dat is een paardenmiddel," riep mijnheer Van Leuven lachend uit. „Komaan, Roosje, er zit niet anders op dan ook een roover te worden!"

„Wel foei, ondeugende jongen, is dat iemand den boel uit de handen grissen!" riep Jans brommend uit. „Ik zal eens een boekje van je open doen!"

„Ga je gang, Jans," antwoordde Karel plagend, „maar vergeet vooral niet om het boekje weer toe te doen ook! Kijk eens hoe heerlijk die kersen zijn, Roosje!"

Deze keek begeerig naar de sappige, roode vruchten, maar kon nog niet besluiten om zoo goedschiks tot de rooverbende over te gaan.

„Ik zou me maar overgeven, Roosje," zeide nu mijnheer Van Leuven; „anders eet de rooverhoofdman al de kersen alleen op."

„Nu, ja dan," antwoordde Roosje lachend, terwijl zij naar Karel toeging en naast hem ging zitten; waarop deze haar heur portie gaf.

's Avonds ging Karel naar zijn papa terug met den rijksdaalder in zijn zak en hij gaf dien nu zonder verdriet over, want hij had bij grootmama zooveel pleizier gehad, dat het hem weinig meer kon schelen. Mijnheer Van Leuven had onderhand met hen meegespeeld en hun ook verteld dat hij dien morgen twee arme kinderen had aan-

gesproken, waarvan de jongen zoo mooi kon fluiten. Dit had de nieuwsgierigheid van Karel opgewekt, en nu had mijnheer Van Leuven beloofd dat hij Karel ook zou laten roepen als hij de kinderen bij zich had. Hiermee was deze wat in zijn schik, want mooi te kunnen fluiten was iets dat hij en al zijn vriendjes erg prettig vonden. —

Ondertusschen waren er een paar dagen voorbij gegaan en Leeuwtje en Elsje meenden reeds dat de vreemde mijnheer hen vergeten had. In den beginne hadden zij er druk samen over geredeneerd, maar langzamerhand verflauwde hun belangstelling en toen Elsje van Zwarte Leen een pak slaag kreeg omdat zij met een test met vuur, die zij voor deze bij de water- en vuurvrouw had moeten halen, gevallen was, werd het meisje geheel moedeloos en moest Leeuwtje al zijn best doen om haar moed in te spreken.

„Kom, Els, 't zal niet altijd zoo duren," troostte hij. „wacht maar, als ik groot ben dan neem ik je mee, en dan gaan wij ver hier vandaan."

„Och, dan hebben ze mij al lang doodgeslagen," snikte Elsje, „dan ga jij alleen weg."

„Als ze dat durven doen, dan vermoord ik ze!" riep Leeuwtje met gloeiende wangen en glinsterende oogen uit.

„Foei, dat moog je niet zeggen," zeide Elsje verschrikt, „want dan kom je in de gevangenis! Laat lange Daan het toch niet hooren, want dan slaat hij misschien nog harder."

„Dat moet hij probeeren," hernam Leeuwtje. „Ik won dat die vreemde heer maar eens kwam."

„Ik ook," zuchtte Elsje, „maar die zal ons wel vergeten."

„Willen wij wegloopen," stelde Leeuwtje na eenig nadenken voor. „Dan zal ik van Daan, als hij straks dronken is, zooveel zien te kapen als ik kan, en dan...."

„En je hebt beloofd nooit meer iets weg te nemen," zeide Elsje verwijtend. „Als die vreemde mijnheer wist dat je dat deedt, dan zou hij zeker niets van ons willen weten."

„Laten wij dan wegloopen zonder iets mee te pakken," hernam Leeuwtje. „Wat zullen Daan en Zwarte Leen morgen ochtend raar staan te kijken als zij ons niet kunnen vinden."

„Maar waar zullen wij naar toe gaan?" vroeg Elsje, die wat meer doordacht dan Leeuwtje. „Wij hebben geen geld en als wij op straat slapen worden wij opgepakt."

„Dan gaan wij 's nachts buiten de stad," zeide Leeuwtje, „je begrijpt wel dat wij hier toch niet kunnen blijven, want dan vinden zij ons gauw. Neen, wij moeten ver weggaan; op een eiland bijvoorbeeld waar niemand woont."

„Zouden wij op zoo'n eiland kunnen komen?" vroeg Elsje.

„Dat weet ik niet, misschien wel," antwoordde Leeuwtje.

„Waar is zoo'n eiland, en wat is een eiland eigenlijk?" hernam Elsje nieuwsgierig.

„Ja, wat het is weet ik niet recht," zeide Leeuwtje na zich even bedacht te hebben. „Maar weet je waar ik van een eiland iets gehoord heb?"

„Neen, vertel dat eens," vroeg Elsje en schikte dichter bij.

„Wel, hier onder in het huis woont een zeeman," zeide Leeuwtje, „en die zingt wel eens van een eiland waar het altijd warm is en de menschen zwart zijn."

„Maar naar zoo'n eiland zou ik toch niet graag willen," hernam Elsje huiverend. „Hoe raar om zwart te zien! Dan zouden wij zeker ook zwart worden als wij er waren?"

„Wat komt er dat op aan, als iedereen zwart is?" vroeg Leeuwtje. „Ik zie liever zwart dan dat ik zooveel slaag krijg."

„Krijgen de kinderen daar dan geen slaag?" zeide Elsje nieuwsgierig.

„Wel, dan zijn we immers ver genoeg van Daan en Leen af," antwoordde Leeuwtje.

„Maar die kunnen er zeker toch ook wel komen?" vroeg Elsje.

„Wij moeten hun ook niet zeggen dat wij er naar toe gaan," hernam Leeuwtje.

„Maar eerst zei je dat er geen menschen op een eiland woonden en nu praat je van zwarte menschen," merkte Elsje aan, na zich even bedacht te hebben.

„Dat komt er niet op aan," zeide Leeuwtje, „wij zullen misschien wel een eiland kunnen vinden waar niemand woont en dan ben ik daar koning van en jij koningin!"

„Hé, dat zou eerst prettig zijn," riep Elsje vol vuur uit. „Laten wij er maar gauw naar toe gaan."

„Dan moeten wij straks weggaan als Daan en Leen in het wijnhuis zijn," ried Leeuwtje.

„Goed, en welken kant zouden wij moeten loopen?“ vroeg Elsje.

„Dat weet ik nog niet recht,“ antwoordde Leeuwtje.

„Als je het eens aan dien zeeman vroegt?“ stelde Elsje voor.

„Ja, dat kon ik wel doen“ zeide Leeuwtje, „maar....“

„Nu, wat is er?“

„Als die zeeman Daan en Leen maar niet spreekt,“ hernam Leeuwtje, „en....“

„En dan kon hij het hun wel eens vertellen!“ riep Elsje vol schrik uit. „Neen, Leeuwtje, dan moet je het maar niet vragen, en zullen wij zelf den weg wel vinden; want als Daan en Leen het wisten zouden zij er stellig ook komen en ons weghalen.“

„Dat is zoo,“ antwoordde Leeuwtje, „maar hoe zullen wij onderweg aan eten en drinken komen, want ik geloof niet dat het zoo héél dicht bij is.“

„Ja, daaraan heb ik niet gedacht,“ bekende Elsje aarzelend, „maar.... zeg eens, Leeuwtje, zou je onderweg niet met fluiten den kost kunnen verdienen?“

„Jongens ja, Els, daar zeg je zoowat!“ riep Leeuwtje uit. „Dat zal ik probeeren en mijn mooiste wijsjes fluiten. Die mijnheer vond het immers al mooi toen ik maar zoo wat floot, zonder dat ik mijn best deed, en nu zal ik het zoo mooi doen als ik kan!“

„Ik wou dat ik ook maar iets doen kon om wat te verdienen;“ zuchtte Elsje, „maar ik ken niets.“

„Wel, dat is niets,“ antwoordde Leeuwtje hoopvol, „ik zal wel genoeg ophalen voor ons beiden.“

„Luister eens! Stil! Gaan Daan en Leen daar niet weg?“ vroeg Elsje fluisterend.

„Wacht, als wij door die reet kijken kunnen wij juist op de straat zien,“ zeide Leeuwtje. „Kom maar mee dan kunnen wij ze weg zien gaan.“

Beide kinderen kropen op handen en voeten naar de open reet in den muur. en luisterden en keken totdat zij den orgelman en zijn vrouw de straat door zagen gaan.

„Komaan, Els, nu moeten wij gauw maken dat wij wegkomen,“ zeide Leeuwtje, „want anders moesten zij eens terugkomen en de vlieringdeur sluiten, zooals zij hebben gedaan toen Daan mij zoo geslagen had.“

Voorzichtig en zoo stil als zij konden sloopen de kinderen de trap af en op een donker portaal gekomen bleven zij even wachten, toen zij onder aan de trap, eensklaps de stem van Leen hoorden, die Daan toeriep gauw de vlieringdeur te sluiten, want dat die kleine beesten anders wel eens weg konden loopen. Doodelijk verschrikt bleven zij stilstaan en grepen elkander onwillekeurig vast. Daar hoorden zij hoe Leen Daan weer tot spoed aanzette, zeggende dat het haar verveelde om zoolang te wachten. Nu was de orgelman reeds twee trappen op! Wat zouden zij doen? Aan terugkeeren was niet te denken, want voorcerst zou dan iedere kans op ontkoming verkeken zijn, en ten tweede zou Daan hen hooren, als zij de trap opliepen, kwaad vermoeden krijgen en hun ieder misschien een flink pak slaag geven. Goede raad was duur! Eensklaps schoot Elsje een denkbeeld door het hoofd. Zij herinnerde zich dat de trap naar de vliering niet veel

meer was dan een ladder; dat zij van onderen hol was en voor een soort van bergplaats werd gebruikt. 't Was stikdonker in het huis, en nu trok zij Leeuwtje snel terug en duwde hem onder de trap, waar zij achter hem kroop. Nauwelijks zaten zij er, of Daan was op het portaal en klom de ladder op. Zonder geluid te geven of zich te durven verroeren bleven zij zitten, en hoorden hoe hij een touw van buiten aan de deur bond en dat in een kram, die in den muur bevestigd zat, vastmaakte. Daarna ging hij lachend de trap weer af, bij zich, zeggende dat de vogels nu goed en wel in hun kooi zaten. Eensklaps bleef hij stilstaan, en de kinderen die reeds ruimer adem begonnen te halen verschrikten opnieuw.

„Hoe dom," zeide hij halfluid, terwijl hij op de onderste trede ging zitten, „daar heb ik niet om het orgel gedacht! Als Leen nog even wil wachten zal ik het onder de trap hier zetten, want ik heb geen lust om nu weer naar boven te gaan;" dit zeggende liep hij een paar treden de volgende trap af en riep zijn vrouw iets toe.

Leeuwtje en Elsje zaten in doodelijken angst, het koude zweet brak hun uit en nochtans durfden zij zich niet verroeren. Als Daan het orgel onder de trap kwam zetten moest hij hen vinden, want er was geen plaats genoeg om zich nog meer te verstoppen. Bijna was Elsje in luid snikken uitgebarsten, maar op het kritieke oogenblik vatte Leeuwtje haar bij den arm en bracht haar zoo tot kalmte. Ondertusschen was Daan nog een paar treden lager gegaan, en hoorden zij nu Leen beneden af zeggen: „Ben je mal, Daan, dat je nu over dat orgel

zeurt, dat zal niet wegloopen al staat het op het portaal. Maak maar gauw dat je beneden komt, anders ga ik alleen weg, en je weet het, ik heb de dubbeltjes."

Deze woorden schenen Daan te overtuigen dat hij niet langer kon blijven, ten minste de kinderen hoorden hem al lager en lager afdalen, en eindelijk waren zij overtuigd dat hij op straat was.

Een poos lang bleven zij nog onbeweeglijk in hun schuilplaats zitten, want de vrees bekroop hen dat een van hun twee plaaggeesten nog wel eens terug zou komen; eindelijk waagde Leeuwtje het zijn hoofd op zijde naar buiten te steken en daarna kwam hij er geheel uit. Hij keek voorzichtig rondom zich en toen hij zich overtuigd had dat er geen onraad te duchten viel, riep hij fluisterend dat Elsje ook moest komen. Aanstonds kwam het kleine meisje ook voor den dag en nu zeide Leeuwtje:

„Nu gauw weg, Elsje, dat zijn wij gelukkig ontkomen!"

„Och ja, Leeuwtje, maar zou je nu denken dat zij heusch weg waren," vroeg deze angstig.

„Welzeker," antwoordde Leeuwtje moedig, „maar hoe eer wij wegkomen des te beter."

Zij slopen nu de trappen verder af, bevende bij elk geritsel en zich verbergende bij elk verdacht geluid. Eindelijk kwamen zij dus op straat en nadat zij eens goed uitgekeken hadden, om zich te overtuigen dat niemand hen bespiedde, liepen zij haastig de nauwe steeg uit.

Weldra waren zij op een der zijgrachten en niet voor dat zij een goed eind tusschen zich zelf en hun voormalige

woning wisten, durfden zij even stil te staan om adem te scheppen.

„Laten wij nu eens op deze stoep gaan zitten om wat uit te rusten," zeide Leeuwtje, die zag dat Elsje zoo vermoeid was dat zij bijna niet meer voort kon.

„Ik ben niet zoo moe," antwoordde deze, „maar toen ik vanavond gevallen ben met die test, heb ik mijn knie zoo'n pijn gedaan en nu kan ik haar bijna niet buigen."

„'t Is te hopen dat het gauw overgaat," zeide Leeuwtje, „anders zou ik niet weten hoe wij weg konden komen. Als je wat kleiner waart zou ik je dragen."

„'t Zal wel beter worden," meende Elsje troostend, „kijk, nu voel ik het al een boel minder, en als ik wat gelegen heb, zal 't zeker wel heelemaal over zijn."

„Maar waar zullen wij slapen?" vroeg Leeuwtje, „je kunt zeker niet buiten de stad komen!"

„Neen, nu niet," antwoordde Elsje, het pijnlijke knietje wrijvende. „Maar ik weet een plaats waar altijd groote schuiten vol hooi of stroo liggen. Als wij daar konden komen en dan lekkertjes onder het zeil in het hooi kropen!"

„Dat is goed," zeide Leeuwtje, „maar dan moeten wij gauw maken dat wij er komen, want we moesten Daan of Leen eens tegenkomen!"

Dit vooruitzicht was zoo angstverwekkend voor Elsje, dat zij zoo gauw zij kon opstond, en den weg opging waar zij de hooischuiten had zien liggen. Een paar grachten en straten waren zij reeds doorgegaan toen Elsje, die al moeielijker en moeielijker was gaan loopen, eensklaps schreiend stilstond.

„O Leeuwtje, ik kan heusch niet verder," snikte zij, „mijn knie doet zoo'n pijn."

„Maar hoe komen wij dan bij de schuiten?" riep Leeuwtje radeloos uit. „Kom hier, dan zal ik probeeren je een eindje te dragen!" Dit zeggende nam hij het meisje op en liep zoo een eindje met haar voort; maar weldra moest hij haar weer neerzetten, want hij hijgde van vermoeienis. Verscheidene menschen bleven hen na staan kijken, en sommigen vroegen, wat of Elsje scheelde. Maar de kinderen waren te bevreesd om zich op te houden dan dat zij lang zouden durven praten, dus antwoordden zij niet veel, maar deden hun best om zooveel mogelijk vooruit te komen.

„Nu nog maar een paar straten door," zeide Elsje op 't laatst, „dan zijn wij er. Wat zal ik blij zijn als wij lekkertjes in het hooi kunnen kruipen!"

„En ik niet minder," antwoordde Leeuwtje volmondig. „Mij dunkt ik ruik het hooi al!"

„Ja, ik ook," bevestigde Elsje, „dit hoekje om, en kijk daar liggen de schuiten."

„Nu moeten wij oppassen dat ze ons niet zien, want dan jagen ze ons nog weg," zeide Leeuwtje.

„Zou je denken?" vroeg Elsje reeds benauwd wordende. „Waar moeten wij dan naar toe?"

„Zoo erg is het nog niet," stelde Leeuwtje haar gerust. „Maar voorzichtig moeten wij zijn, dat is zeker. Ik zal eens op den uitkijk gaan of er ook mannen bij staan, blijf jij onderwijl dan op deze stoep zitten."

„Heel goed," antwoordde Elsje, die blij was dat zij eens even uit kon rusten, „maar kom gauw terug."

„Dadelijk," beloofde Leeuwtje en verdween.

Een minuut of wat verliepen en daarna keerde hij terug. Elsje keek hem vragend aan.

„'t Zal wel gaan," zeide hij, „kom nu maar mee, dan kruipen wij er lekkertjes in. Maar sta dan toch op," voegde hij er eenigszins ongeduldig bij, toen hij zag dat zij hem niet aanstonds volgde.

„Jawel, dadelijk," antwoordde Elsje met een pijnlijk gezicht, „maar ik kan bijna niet overeind komen zooveel pijn doet mijn knie."

„Wacht, hou mij maar stevig vast," zeide Leeuwtje haar zijn arm gevende. „Komaan, een, twee, drie! Sta je nu?"

„Jawel," antwoordde Elsje diep ademhalend, „nu maar gauw voort," en zoo spoedig zij kon strompelde het meisje met hem mede. Weldra waren zij aan de schuit, en daar zij nauwkeurig in de rondte hadden gekeken en geen mensch zagen die op hen lette, stapten zij er op.

„Nu jij er maar eerst in, Elsje," fluisterde Leeuwtje haar er op helpende. „Kruip gauw onder het zeil; straks zal ik het wel wat oplichten."

In een oogenblik was Elsje er onder verdwenen en Leeuwtje volgde aanstonds haar voorbeeld.

„'t Is hier lekker," zeide hij, nadat hij het zeil een weinig opgeslagen had. „Je zult morgen wel veel minder pijn hebben, Els, steek het been maar flink rechtuit."

„Ja, ik kan het ook niet gebogen hebben," antwoordde Elsje, „hoe gelukkig dat ik niet verder behoefde te loopen, ik had beusch niet meer voortgekund."

„Ga nu maar slapen," antwoordde hij, „goeden nacht, hoor!"

„Slaap lekker," antwoordde het meisje, en 't duurde niet lang of de kinderen lagen in de hooischuit zoo gerust te slapen, alsof zij op een heerlijk donzen bed lagen.

DERDE HOOFDSTUK.

Waarin Leeuwtje en Elsje kennis maken met Karel en Rosa.

„Wat is daar te doen?" vroeg de ons bekende mijnheer Van Leuven, aan iemand die van een oploopje terug kwam.

„'t Rechte kan ik niet te weten komen, mijnheer," antwoordde deze hoofdschuddend, „'t is een geducht standje en ik geloof dat de politie er aan te pas zal moeten komen."

„Is er dan een ongeluk gebeurd of gestolen?" vroeg mijnheer Van Leuven weer.

„Neen, dat juist niet," kreeg hij ten antwoord, „het betreft een paar kinderen die door den schipper van die schuit in het hooi slapende zijn gevonden."

„O, is 't anders niet," antwoordde mijnheer Van Leuven schouderophalend, „zeker een paar kleine gauwdieven."

„Dat denk ik ook, mijnheer, want zij willen volstrekt niet zeggen waar zij thuis hooren.“

„Dan zal de politie er wel voor zorgen,“ zeide mijnheer Van Leuven glimlachend, „dank u overigens wel voor uw inlichting,“ en hij wilde voortgaan, toen de menschenmassa zich eensklaps opende en twee kinderen, een jongen en een meisje, zichtbaar werden.

„Drommels is dat niet die jongen die ik verleden buiten ontmoet heb,“ dacht mijnheer Van Leuven bij zich zelf, en drong onwillekeurig meer naar voren; hierdoor kreeg Leeuwtje (want gij zult wel begrepen hebben dat de beide kinderen niemand anders waren dan Leeuwtje en Elsje) hem in 't oog en riep aanstonds uit: „O, mijnheer, u kent mij nog wel, ik verzeker u wij hebben geen kwaad gedaan, enkel maar in de schuit geslapen!“

„En waarom sliep je in die schuit?“ vroeg mijnheer Van Leuven verwonderd. „Ik dacht dat je bij een orgelman woondet.“

„Ja, mijnheer, dat is ook zoo,“ antwoordde Leeuwtje, „maar wij zijn weggeloopen, omdat zij Elsje zoo geslagen hebben, en nu wilden wij naar een onbewoond eiland gaan!“

De omstanders barstten in een hartelijk gelach uit, en de eigenaar van de schuit zeide:

„En dacht je nu dat mijn schuit zulk een eiland was?“

„Neen,“ antwoordde Elsje, „maar wij moesten van nacht toch ergens slapen, en toen dacht ik aan die schuiten, want ik kon niet verder komen, omdat ik zoo'n pijn aan mijn knie had.“

„Nu, we zullen je ganw naar den orgelman terugsturen,“ hernam de schipper barsch.

„Och, alsjeblieft niet!“ riep Elsje schreiend uit, „we zullen nooit weer in de schuit komen, dat beloof ik u, maar breng ons niet bij Langen Daan terug.“

„Wat, ben jullie die kinderen die met Langen Daan bij den weg liepen en op stelten dansten?“ vroeg een man uit het volk. „Nu, dan zul je ook niet veel pleizier in je leven hebben gehad, want hij en zijn vrouw zijn bijna elken avond dronken, en dan weet jelui zeker ook wel hoe klapkoek smaakt.“

„Och kom, kregen die arme schapen zooveel slaag?“ vroeg een werkvrouw meelijdend. „Laat ze dan maar loopen!“

„Maar dat kan niet,“ hernam de schipper, „want wat moeten zij dan beginnen? Ze zullen sterven van gebrek.“

„Och, schippertje, laat ons maar loopen,“ smeekte Leeuwtje.

„Dat kan niet,“ zeide nu mijnheer Van Leuven beslist. „Weet je wat, kinderen, gaat met mij, dan zal ik zien wat ik voor je doen kan.“

„Als mijnheer zoo goed wil zijn,“ zeide nu de schipper beleefd, „anders zou ik waarlijk de politie er bij moeten roepen.“

„Neen, ik zal dat zaakje wel opknappen,“ hernam mijnheer Van Leuven vriendelijk. „Komt kinderen, gaat maar met mij mee.“

Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan, want hoe vlug Leeuwtje ook was, Elsje kon bijna niet vooruitkomen met haar pijnlijke knie.

„Arm kind, is het zoo erg?“ vroeg mijnheer Van Leuven vriendelijk. „Hola, koetsier, kun je een vrachtje aannemen?“ riep hij een voorbijrijdend rijtuig toe.

„Jawel, mijnheer,“ antwoordde de koetsier stilhoudende. „Waarheen blieft u gereden te worden?“

Mijnheer Van Leuven gaf zijn adres op, en reed toen met de kinderen naar zijn woning; waar hij ze aan de zorg van de huishoudster overgaf. Daarna reed hij naar een dokter, want hij begreep dat de knie van Elsje geneeskundige hulp vereischte. Deze kwam en beval de volstrektste rust aan, omdat er anders gevaar bestond dat de knie voor goed stijf zou blijven.

Toen de kinderen dus goed bezorgd waren, ging hij naar de grootmama van Karel en Roosje wie hij zijn wedervaren vertelde.

„Maar, mijn goede vriend,“ zeide de oude dame verwonderd, „wat zul je met die twee kinderen uitvoeren? Je kunt ze toch niet bij je houden!“

„Daarover kom ik juist uw raad eens inwinnen, beste mevrouw,“ zeide mijnheer Van Leuven glimlachend.

„Wat zal ik u voor raad geven!“ hernam de oude mevrouw schouderophalend. „Een jongen en een meisje, en ge zegt dat ge ze niet weer naar dien orgeldraaier weerom wilt laten gaan?“

„In geen geval, mevrouwlief,“ antwoordde mijnheer Van Leuven bepaald. „De arme kinderen hebben er zulk een vrees voor, dat zij in staat zouden zijn om weg te loopen als zij bemerkten dat ik dat voornemen koesterde!“

„En naar een kostschool kun je ze ook niet sturen,“

zeide mevrouw Stronk peinzend, „ze zijn daartoe natuurlijk veel te ruw en te onbeschaafd.“

„Het meisje is volstrekt niet ruw,“ riep mijnheer Van Leuven vol vuur uit. „'t Is een zacht, allerliefst kind, dat zeker niet altijd in zulk een omgeving heeft geleefd, hoewel zij volstrekt niets omtrent haar prille jeugd weet!“

„Nu, als het meisje beter is moet je het eens hier brengen,“ hernam mevrouw Stronk vriendelijk, „maar hoe bevalt u de jongen?“

„Niet zoo goed als het meisje,“ antwoordde mijnheer Van Leuven, „hoewel hij bewonderenswaardig lief en hartelijk voor zijn vriendinnetje is.“

„Laat den jongen dan les geven en geef hem een beteren naam,“ ried mevrouw Stronk, „dan kun je altijd zien wat er van hem komen zal.“

„Dank u, mevrouw,“ antwoordde mijnheer Van Leuven hartelijk, „ik vermoed dat het meisje nog een heelen tijd zal moeten liggen, maar met den jongen kunnen wij vast beginnen!“

Een paar maanden waren er na dit gesprek verstreken, en op een Zondag zou mijnheer Van Leuven zijn beide beschermelingen bij grootmama Stronk brengen. Karel en Rosa waren er natuurlijk wat verlangend naar; en de eerste was al zoo vroeg present dat Roosje hem braaf plaagde met zijn nieuwsgierigheid.

„Zouden de kinderen bij mijnheer Van Leuven blijven?“ vroeg Karel aan Rosa.

„Dat denk ik wel,“ antwoordde deze, „want mijnheer is, o zoo veel! van hen gaan houden!“

„Hoe zouden zij er uitzien?“ vroeg Karel weer.

„Ik denk heel aardig,“ hernam Roosje, „en Leonard (zoo werd Leeuwtje tegenwoordig genoemd) heeft zoo goed geleerd, Karel! Pas maar op of hij komt je nog vooruit!“

„Geen nood,“ antwoordde deze, „ik ben juist een klasse verhoogd, en begin gauw aan het Duitsch!“

„Poeh! wat zul je een baas worden,“ lachte Rosa, „straks val je nog om van geleerdheid!“

„'t Is maar jammer dat ik dat cricketspel nu niet kan koopen,“ hernam Karel, „als die rijksdaalder nog in mijn spaarpot was zou 't wel gaan, maar je weet, papa wil nooit dat ik er alles uitneem.“

„Dan wachten we nog maar een poosje,“ antwoordde Roosje. „Kom ze loopen niet weg!“

„Wie loopen niet weg?“ vroeg Karel.

„Wel, de cricketspellen,“ antwoordde Roosje vroolijk, „dan spelen wij het met ons vieren.“

„Ha, daar wordt gebeld!“ riep Karel opspringend uit.

Jans liep de gang door en deed de deur open, en jawel daar stond mijnheer Van Leuven met zijn twee beschermelingen op de stoep. In den beginne was Elsje erg verlegen, en durfde bijna niet opkijken, maar langzamerhand kwam zij meer en meer op haar gemak. 't Was met Leeuwtje juist het tegenovergestelde: in den beginne was hij lang zoo verlegen niet, maar toen hij Karel eens goed aankeek, veranderde hij als een blad op een boom. Hij durfde niets zeggen en stond maar stil, terwijl Elsje hem verwonderd aankeek.

„Wat scheelt er toch aan, Leeuwtje, ik meen Leonard.“

fluisterde Elsje hem in. „Je bent heel anders dan gewoonlijk.“

„Dat wil ik wel gelooven,“ antwoordde Leeuwtje op denzelfden toon, en daarna zeide hij Elsje aan haar oor een paar woorden, die deze erg deden ontstellen.

„Is het heusch zoo?“ vroeg Elsje vuurrood wordende, „o, maar dat vind ik al heel akelig.“

„Ja, 't is zoo, en er is niets aan te doen,“ hernam Leeuwtje, „ik zal maar maken dat ik gauw wegkom!“

„Och, blijf maar,“ smeekte Elsje. „Ze zijn zoo goed en zullen niet boos op je wezen!“

„Neen, dat kan ik niet,“ antwoordde Leeuwtje. „Ik zal straks stilletjes wegloopen, naar mijnheer Van Leuven toe.“

„Pas maar op dat Daan en Leen je niet zien,“ waarschuwde Elsje.

„O, die kennen mij toch niet, nu ik zoo netjes gekleed ben,“ antwoordde Leeuwtje, „jij bent zoo mooi, net als dat andere jongejuffrouwtje!“

Na verloop van een kwartiertje, terwijl zij druk aan het spelen waren, bemerkten zij eensklaps dat Leonard was verdwenen.

„Waar is je vriendje?“ vroeg Rosa aan Elsje.

„Die is weggegaan, geloof ik,“ antwoordde deze licht blozende.

„En waarom?“ vroeg Karel nu.

„Och, — ja, — heusch dat kan ik niet zeggen,“ stotterde Elsje.

„Nu komaan, 't is immers niets,“ zeide Roosje haar

vriendelijk toeknikkende. „Hij zal misschien iets vergeten hebben!“

„Ik ga eens even naar grootmama,“ riep Karel nu uit. „ik heb een boodschap van papa vergeten te doen!“

„Ga je gang,“ zeide Roosje, „wacht mij dan hier even, Elsje; ik zal mijn pop eens halen, dan kunnen wij daarmee spelen onderwijl de jongens weg zijn.“

Karel en Roosje gingen nu beiden, na goed voeten gevoegd te hebben, in huis en Elsje bleef alleen om de heerlijkheden van den tuin te bewonderen. Zij liep langs de paadjes, rook aan de bloemen en kwam eindelijk aan een grooten tuinspiegel die midden in een bloemperk stond. Verbaasd bleef zij stilstaan en er inkijken, want hoewel zij gedurende de twee laatste maanden allerlei zaken gezien had die haar vroeger vreemd waren, was zulk een tuinspiegel toch iets onbekends voor haar. Zij bemerkte welk een vreemd gezicht zij er in had. Zoo gek breed, neen zij vond het allerdwaast! Terwijl zij daarmee bezig en verdiept in de beschouwing van haar eigen beeltenis was, hoorde zij achter zich eensklaps een hartelijk gelach, en toen zij verschrikt omkeek zag zij het schalksche gezichtje van Rosa tusschen eenige takken heenkijken. Blozend keerde zij zich om en zeide, toen Roosje te voorschijn kwam:

„Ik wist heusch niet wat ik eerst zag, 't is zoo'n gek ding.“

„Ja, vind je niet!“ riep Roosje uit. „Die tuinspiegels zijn altijd zoo, o, je hebt er zoo'n vreemd gezicht in! Kom er nog eens voor staan.“

En nu gingen de twee meisjes allerlei grimassen staan maken, terwijl zij elk oogenblik in een hartelijk gelach uitbarstten.

„Wat is alles hier mooi,“ zeide Elsje een poosje later toen zij Rosa's pop bewonderend in haar handen hield.

„Vind je dat?“ vroeg deze.

„Ja, en je bent zoo netjes gekleed, en de pop ook, en dan die mooie tuin en die vriendelijke oude dame,“ hernam Elsje. „Ik zou hier wel altijd willen blijven!“

„Je hadt het vroeger zeker erg naar?“ vroeg Rosa meelijdend.

„Ja, erg, maar 't zou nog erger zijn geweest, als ik Leeuwtje niet bij mij had gehad,“ vertelde Elsje. „Och hij was altijd zoo goed voor mij.“

„Ja, dat kan ik wel begrijpen,“ antwoordde Roosje vriendelijk knikkend. „Ik vind Leonard ook zoo'n aardige jongen. Maar je moet hem nu niet Leeuwtje noemen, Elsje, dat is zoo'n rare naam.“

„Och dat ben ik nog altijd zoo gewoon,“ hernam Roosje, „ik vind Leonard zoo lang en zoo deftig; juist zooals alles hier,“ en zij keek met zichtbaar welgevallen rondom zich.

„Ja, maar je vindt het hier toch wel prettig niet waar?“ vroeg Roosje.

„Dol prettig!“ riep Elsje uit, „en Leeuwtje vind het ook.“

„O foei, daar zeg je het al weer!“ zeide Roosje. „Je zoudt mij heusch bangmaken met zoo van leeuwen te praten. Weet je wel dat leeuwen heel groote, wilde dieren

zijn, die de menschen opeten als zij honger hebben."

„En heb je wel eens zoo'n leeuw gezien?" vroeg Elsje haar verbaasd aanstarende.

„Welzeker, in den dierentuin zijn er, en die brullen soms zoo akelig dat ik niet voor het hok durf blijven staan," vertelde Roosje.

„Maar Leeuwtje brult niet en je hoeft ook volstrekt niet bang voor hem te wezen," verzekerde Elsje haar.

„Och kom, gekke meid, dat weet ik ook wel!" riep Roosje hardop lachend uit. Zoo meen ik het ook niet, een mensch brult immers niet!"

„Neen, dat is waar," zeide Elsje, „maar vertel mij eens Roosje, hoe groot is zoo'n leeuw wel!"

„Ja, dat kan ik je zoo precies niet zeggen," antwoordde Roosje na zich even bedacht te hebben, „maar heb je wel eens een slagershond gezien?"

„Ja wel, en een grooten ook," zeide Elsje, „de slagersknecht brengt hem elken morgen mee, als hij komt hooren."

„Nu, nog wel anderhalfmaal zoo groot is een leeuw, en dan heeft hij op zijn kop, zie je, zoo op zij als de paarden, lange, mooie manen," vertelde Roosje.

„En wat voor kleur heeft zoo'n leeuw wel?" vroeg Elsje. „Is hij zwart of grijs?"

„Welneen!" riep Roosje uit. „Als je wat zand neemt en er een beetje water bij doet, zoo'n kleur heeft hij. En dan vreeselijke oogen, en een muil die zoo groot is dat wij er allebei wel in kunnen."

„Foei, hoe akelig," zeide Elsje huiverend, „dan hoop ik maar niet dat ik hem zien zal."

„Och, Els, hij zit in een groot hok, achter dikke, ijzeren traliën, wel zoo dik als mijn arm," stelde Roosje haar gerust, „dus kan hij er niet uitkomen."

„Nu, ik zal dat ook eens aan Leonard vertellen," zeide Elsje, „wel, hij zal er ook wel niets van weten!"

„Waarom is hij nu toch zoo in eens weggegaan?" vroeg Roosje. „We hadden juist zoo mooi kunnen spelen."

„Ja, ik mag het je heusch niet zeggen," zeide Elsje verlegen, „misschien vertelt hij het later zelf wel."

„Kom is dat dan zoo'n geheim?" hernam Roosje lachend. „Heb je soms weer in een hooischuit geslapen?" voegde zij er plagend bij.

Elsje zuchtte eens, en begon het toch minder prettig bij haar nieuwe vriendinnetje te vinden. Zij kon immers onmogelijk vertellen, waarom haar kamerasdje weg was gegaan en toch brandde het geheim haar op de tong. Gelukkig voor haar kwam op dit oogenblik mijnheer Van Leuven den tuin binnen, en met een kreet van blijdschap snelde zij hem tegemoet.

Welzoo, Elsje, hoe bevalt het je hier?" vroeg hij het meisje vriendelijk over de wangen strijkende.

„O, 't is hier haast al te mooi, beste mijnheer," zeide het meisje, „en iedereen is even lief voor mij."

„Wel het doet mij pleizier dat te hooren," antwoordde mijnheer Van Leuven opgeruimd, „maar ik twijfelde er niet aan. Waar is Leonard, is hij door de veertig roovers opgepakt, Roosje?"

„Veertig roovers?" vroeg Elsje verwonderd.

„Ja, ja, Elsje, je bent hier in een gevaarlijk land gebracht," zeide mijnheer Van Leuven ondeugend, „toen ik een poosje geleden hier kwam, bevond ik mij eenklaps onder veertig roovers!"

„Och, wij speelden roovertje," zeide nu Roosje op Elsjes vragenden blik.

„He, dat heb ik nog nooit gespeeld," riep Elsje met verwondering.

„Nu, wacht maar, wij zullen het ook wel eens doen, als de jongens er bij zijn," antwoordde Roosje.

„Maar waar zijn de jongens?" vroeg mijnheer Van Leuven op nieuw.

„Weggegaan, mijnheer," hernam Roosje, „en toen heb ik de pop maar gehaald."

„Daar had je gelijk aan Roosje," zeide mijnheer Van Leuven, „maar kom nu maar naar binnen, grootmama heeft wat lekkers voor je en dan gaat Elsje met mij mee naar huis."

„Maar zij komt toch gauw eens weerom?" vroeg Roosje, „want wij kunnen samen zoo prettig spelen."

„Wel zeker," antwoordde mijnheer Van Leuven met haar weg wandelende. „Je zult het ook wel prettig vinden, niet waar Elsje?"

„Heel prettig," antwoordde deze een blik op het vriendelijke, lieftallige gezichtje van Roosje slaande.

Toen mijnheer Van Leuven met Elsje naar huis wandelde, vroeg hij nog eens naar Leonard. Elsje werd hoe langer hoe verlegener en zeide dat hij zeker naar huis zou zijn geloopen.

„Dat is een rare jongen," antwoordde mijnheer Van Leuven verwonderd, „om weg te loopen als je prettig aan 't spelen bent."

„Misschien zal hij wel vertellen waarom hij wegging," hernam Elsje aarzelend.

„Dat zullen wij zien," zeide mijnheer Van Leuven, „maar hier zijn wij thuis, ik moet nog verder op, kindlief. Tot straks!"

Elsje ging naar binnen en vond Leeuwtje boven op zijn slaapkamertje zitten met het hoofd in de hand. Toen zij binnen kwam stond hij op en riep uit:

„Dat kan zoo niet blijven, Elsje! Ik kan niet zoo met Karel omgaan en spelen alsof ik hem nooit gezien heb, en dat terwijl...." hij hield op en kreeg een kleur.

„Terwijl je dien rijksdaalder uit zijn zak hebt genomen," voltooide Elsje.

„Juist Elsje," zeide Leeuwtje, „en weet je nu wat ik doen wil?"

„Neen," antwoordde Elsje hem met groote oogen aankijkende. „Je wilt toch niet wegloopen, we hebben het nu zoo goed."

„Dat kun je begrijpen," zeide Leeuwtje, „neen, die mijnheer is zoo aardig, en hij heeft gezegd dat hij mij ook muziek zou laten leeren. 't Zou eigenlijk leelijk zijn om weg te loopen. Maar ik vind mij zelf zoo gemeen dat ik dat geld heb weggenomen, want nu begrijp ik eerst dat het slecht was."

„Ja, dat is zoo," bevestigde Elsje.

„En heb je wel gemerkt hoe rood of Karel werd toen

Roosje uit gekheid zei, dat Karel stilletjes iets weg had genomen?" vroeg Leeuwtje. „Hij werd bepaald boos, en als Roosje een jongen was geweest had hij haar zeker op een paar oorvijgen getrakteerd. Wat zal hij nu wel van mij denken als hij hoort dat ik geld gestolen heb?"

„Maar hij weet het immers niet," troostte Elsje.

„Ik ben van plan het te vertellen," zeide Leeuwtje, wiens eergevoel langzamerhand wakker was geschud nu hij goede voorbeelden voor oogen had, en gehoord had dat jokken en iets wegnemen zoo erg slechts was.

„Och, eigenlijk ben ik er blij om," zuchtte Elsje, „maar als mijnheer Van Leuven je dan maar niet wegjaagt."

„Dat moet ik er op wagen," hernam Leeuwtje vastberaden. „Herinner je je wel die geschiedenis die mijnheer van Leuven ons verleden voorlas, en waarin stond dat een openhartige schuldbekentenis in elk geval beter is dan verzwijgen? Nu, ik geloof dat mijnheer het nog wel met mij zal willen probeeren, als ik maar eerlijk vertel hoe de zaak in elkaar zit."

„Dan zou ik het maar gauw doen ook," riet Elsje, „dan ben je uit de benauwdheid."

„Ja, ik zal dadelijk gaan; mijnheer is daar juist thuis gekomen, geloof ik," zeide Leeuwtje en stond op om naar beneden te gaan.

Vastberaden ging hij de trap af en stond weldra in het vertrek waar mijnheer Van Leuven aan de tafel zat. Deze keek verwonderd op toen hij hem binnen zag komen.

„Wel, Leonard, wat scheelt er aan?" vroeg hij vriendelijk.

„Mijnheer, ik wou u wat komen vertellen," antwoordde hij haastig sprekende.

„Welzoo, komaan dat is goed," hernam mijnheer Van Leuven. „Je wilt mij zeker zeggen waarom je zoo in eens bij de speelkameraadjes vandaan bent geloopen, niet waar?"

„Juist, mijnheer," antwoordde Leonard met nedergeslagen oogen.

„Nu, wat was daarvan dan de reden?" vervolgde mijnheer Van Leuven. „Ik dacht dat je door de roovers opgepakt was, en dat zei ik ook tegen Roosje, maar die stelde mij daaromtrent gerust."

„Ik kan niet met Karel spelen, mijnheer," begon Leeuwtje, „want...."

„Wat! Niet met Karel spelen!" riep mijnheer Van Leuven verwonderd uit. „'t Is zulk een goede, flinke jongen!"

„Ja, mijnheer," vervolgde Leeuwtje, „maar ik heb iets heel leelijks gedaan."

Het gezicht van mijnheer Van Leuven betrok bij deze woorden, en Leeuwtje werd erg moedeloos.

„Laat dan eens hooren wat het is?" zeide mijnheer Van Leuven ernstig. „Is het iets dat je gedaan hebt terwijl je bij mij bent?"

„Neen, mijnheer, ik was nog met Elsje bij Daan den orgelman," vertelde Leeuwtje, en ging nu moedig door. „Wij moesten toen altijd een bepaalde som geld ophalen met dansen, en als wij het niet hadden dan kregen wij erg slaag. Nu was het juist gebeurd dat wij in een paar

dagen niet genoeg hadden opgehaald, en ik zag wel dat wij weer geen centen genoeg zouden hebben. Er stond een heele troep menschen om ons heen, en er reed juist een rijtuig voorbij waardoor er een gedrang ontstond. Ik sprong op mijn stelten tusschen de menschen en viel tegen een jongeheertje aan dat juist voorbij wilde gaan. Onderwijl haalde ik gauw een rijksdaalder uit den zak van zijn buisje en sprong toen weer weg. Hij had het niet gemerkt, en nu herkende ik....“

„Karel in dat jongeheertje,“ voltooide mijnheer Van Leuven den zin, toen Leeuwtje zweeg.

„Juist, mijnheer,“ antwoordde hij met nedergeslagen oogen, „en nu kon ik het niet bij hem uithouden, want ik vond dat ik zoo gemeen gedaan heb.“

„Niet alleen gemeen, maar waarlijk slecht,“ zeide mijnheer Van Leuven gestreng. „Evenwel,“ voegde hij er vriendelijker bij, „doet het mij pleizier dat je er zoo eerlijk voor uit bent gekomen, dat geeft mij hoop dat je je niet weer aan zoo iets zult schuldig maken. Karel heeft heel wat verdriet gehad over het verlies van dien rijksdaalder, dien hij uit zijn spaarpot heeft moeten vergoeden. Beloof mij nu, dat je nooit weer zoo iets zult doen en bovenal, dat je nooit zult jokken, want dat is het begin van het kwaad. Zeg altijd ronduit de waarheid, al denk je ook dat je er straf mee op den hals haalt. Geloof mij, ik zal je niet straffen als je de waarheid zegt en belooft het niet weer te doen, maar als ik je eens op jokken betrap, dan geloof ik je nooit meer, en gebeurt het nogmaals, dan wil ik niets meer met je te doen hebben!“

Leeuwtje beloofde dat hij zoo zou handelen, en uit zijn oogen straalde zooveel oprechtheid dat mijnheer Van Leuven hem vertrouwde. In vervolg van tijd toonde hij ook dat hij de les ter harte had genomen, want hoewel hij ook wel eens ondeugend was, heeft hij nimmer een onwaarheid gezegd. Eerst liet hij het om mijnheer Van Leuven, die hem zooveel goed had gedaan, niet te bedroeven, en later omdat hij leerde dat Eén wezen ons gadeslaat voor Wiens oog niets verborgen blijft en Wiens oor alles hoort, al meenen wij het ook nog zoo stil en geheimzinnig te doen.

Mijnheer Van Leuven vertelde de geschiedenis van den rijksdaalder aan den papa van Karel, en zij kwamen overeen er dezen maar niets van te zeggen, ten minste als Leonard zich verder goed gedroeg. Zij begrepen terecht dat er anders onwillekeurig een vervreemding tusschen de jongens ontstaan.

Elsje was wat blij dat haar goede Leeuwtje nu uit de zorg was, en het lieve meisje werd een trouwe vriendin van Roosje; kon zij echter een uurtje vinden dat zij met Leonard alleen ging wandelen, dan waren en bleven dat haar prettigste oogenblikken. En toen zij beiden groot waren geworden spraken zij nog menigmaal over den orgelman en zijn vrouw, van wien zij nooit meer iets gehoord hadden.

„Ja“ zeide Leonard dan, „eigenlijk hebben wij alles toch te danken aan dat pak slaag dat Zwarte Leen je heeft gegeven toen je met die test viel; daardoor zijn wij weggeloopen, en sliepen wij in die hooischuit, vanwaar mijnheer Van Leuven ons meenam!“

„Ik geloof eer dat het alles zoo goed is afgeloopen, omdat jij zoo mooi kondt fluiten," antwoordde Elsje daarop. „Weet je wel dat mijnheer Van Leuven je daarom op dien Zondag aansprak?"

„Hoe 't zij," riep nu mijnheer Van Leuven uit, die ongemerkt de kamer in was gekomen, „ik heb er nooit berouw van gehad dat ik mijn huis heb opgevroolijkt door:

De pleegkinderen van den orgelman!